

è t i ip, sa t i ndan (vetšón) mište nga kókalet; edé aštú preps, te beñe«. È me te ðene kókoši ató lafe, e digoi i zoti, se tš ða, edé aštú beri; e zuri te šókenë, andis ke t i deštón fjalët e fšehura, i zbutoi kúrminë è j a beri si bårkunë, edé e goi è mori grua tjetre, è kókoši e špetoi.

Anmerkungen. Dass der Mann selbst reitet und seine schwangere Frau zu Fuss zu gehen nöthigt, ist für den Erzähler offenbar etwas Selbstverständliches gewesen. Vgl. dazu den Anfang eines erotischen Liedes:

Barjaku, ke ben fanua,
me mua, mori, me mua,
u perpara, ti pas mua,
t ikime ðua mbe ðua
posi mušku me pektua.

»Leuchtende Fahne,
mit mir, Mädchen, mit mir!
Ich voran, du nach mir,
damit wir Fuss an Fuss ausziehen,
so nahe wie der Maulesel und sein Hufeisen«.

Ueber den gekochten Weizen beim Begräbniss, s. HAHN, Alb. St. I 151.

XII.

Maro Perhitura.

Is ñe ñeri me ñe fšat edé iš vetem, s kiš as velá as motre as babá as mème, po ge kiš tsa pak, è tundej ðe ai si giðe šóket. È si iš pa ñeri, u-martua, mori ñe grua te mir, sojtés edé urt, edé škonen šume mire me até gruan, e štuan gen è e ben di isé, nga tš kiš repara buñi. Per tsa kohe ben ðe ñe vajze; è si beri até vajzen grúaja, pas ñe vit i vdik grúaja. Mbeti buñi me vajzen te vógele edé s dij, se tšis te ben, se kiš edé hal e punes, ke i prišej, edé hal e vajzes, ke kuš j a mban vajzen, se iš e vogel è duaj ñerine, t e kiš me vétethe geðené. Edé aštú ai s dij, se tš te ben; u-mbluade mijt e tij, ke kiš, è i ðane, ke »ti s j a del dot keštú duiás, se ti u-priše, po te martonetš edé te martš ñe grua tjetre«. Po ai s duaj te martonej edé u ða mikel, ke »mire, te martonem, po pon e di, se ñe š ñeri pikem?« Aštú j u-vune mijt edé e martuane, è mori ñe grua tjetre, edé e la ñe štepi è mbanej vajzen edé benej púnërat e štepis. Po ajó grúaja vajzen nuk e duaj, po e mbanej me pa-hir nga frik e buñit. Pas tsa kohe poli ðe ajó, beri ñe vajze tjetre. Pas asáj beri ðe ñe tjetre vajze, i beri di;